

SULIJEGYZETEK-SOROZAT 3.

Éfanevarázs

fine selection

TAVI KATA

TAVI KATA

Éfanevarázs

SULIJEGBYZETEK-SOROZAT 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

1. FEJEZET

AUGUSZTUS, AMIKOR MÉG TOMBOL A NYÁR *KRISZTIÁN*

– EZT BAROMIRA NEM ÍGY KÉPZELTEM – morogtam. A sarkamon hintáztam, és azt a kupac szerencsétlenséget figyeltem, akit normális napokon a haveromnak nevezek.

– Ne károgj már, mint valami vénasszony! – mordult rám Ákos.
– Szétcseszed az agyam.

Szerintem azt már elvégezte valaki más. Ákos totál szétcsúszva ült a padon, félig lehunyt szeme alatt karikák húzódtak. Farmerban és gyűrött, fekete ingben volt, látszott rajta, hogy nemrég esett ki egy buliból. A kezében papírpoharat szorongatott, néha beleivott a kávéba.

Tíz perce bukkant fel, azóta semmi értelmeset nem nyögött ki. Segítettem neki emlékezni:

– Arról volt szó, hogy beugrasz *hozzánk*. Szerinted a pályaudvaron lakom?

Erre abbahagyta a kínlódást, és felpillantott rám. Vajon hány csaj veszett már el, amikor így nézett rájuk? Röhögőm kellett a gondolatra.

– Félsz, hogy a tyúkod itt talál? Nyugi, nem fogja azt gondolni, hogy a varázslatos személyisége miatt szobrozom a Nyugatiban.

– Haver, ne már!

– Jó, bocs, nem úgy értettem – mentegetőzött.

– Három hete nem találkoztunk.

– Világos, három hét hosszú idő. A csaj pórázon tart, én meg le vagyok ejtve.

A hangosbemondó közölte, hogy érkezik a szegedi vonat. Ákost nem fogom lerázni, a hülye szövegével együtt kell elviselnem.

– Mivel nyírtad ki magad? – kérdeztem.

– Bírnam, ha nem viselkednél úgy, mint a faterom – küldött felém egy lapos pillantást.

– Egy rohadt kérdés volt, semmi több.

– Tudhatnád, hogy nem élek semmilyen szarral – magyarázkodott. – Te is eljöttél volna, csak akkor nem várhatnád itt a kis hercegnődet.

– Na, jó, most állítsd le magad!

Lehetett valami a hangomban, ami miatt felhagyott a csesztetéssel.

– Megint bocs. Szétrobban a fejem – védekezett.

Vállat vontam, másnaposan ez benne van a pakliban.

Ákos feltápaszkodott a padról, megitta a maradék kávé, aztán összegyúrte a poharat. Elment, hogy kidobja, mire egy gurulós utazótáskákkal megrakott család odament a helyére. Két ikerköllyök visítva ugrott fel a szabaddá vált padra.

Odébb sétáltam.

– Láttad volna Kristófit, na, ő tényleg durván kinyírta magát – folytatta.

– Ott volt?

– A testőrével együtt. Márk nélkül megverték volna.

– Miért?

– Mert zakkant a srác, még nem tűnt fel?

De, feltűnt. És már nem zavart.

– Tegnap még az átlagosnál is jobban bepörgött, a csajok meg imádták. A pasijaik kevésbé.

El tudtam képzelni.

A hangosbemondó újra tájékoztatott mindenkit, akinek még nem tűnt volna fel, hogy épp most fut be a vonat. Ákos nem mocant mellőlem, zombiként meredt maga elé.

A hátsó két szerelvényből előbukkanó embereket figyeltem, mert Lilla egy reggeli SMS-ben azt írta, hogy a vonat végén talált helyet.

Hamar kiszúrtam, épp csak felbukkant a vonatajtóban. Vörös hajú, hosszú combú lány tűzpiros trikóban, rövidnadrágban és óriási táskával a kezében. Azelőtt odaértem, hogy leszenvedte volna a csomagját, pedig egy gyíkcarc még segíteni is akart neki. Egy pillanattal lebeszéltem róla.

Lilla rám mosolygott, de szinte azonnal kikerekedett a szeme. Megtorpant a vonatajtóban, és vicces arckifejezéssel bámult le rám.

– Atyaég, levágattad! – mondta.

Hát igen, rövidebb lett a hajam. Legyünk pontosak. Rövid lett.

Elvettem tőle az utazótáskát, mert mögötte egy ideges spinkó már majdnem kilökte az ajtón, azt pedig nem hagytam volna szó nélkül.

Lilla ugyanazzal a cuccal jött vissza Budapestre, amivel július végén elindult Szegedre, a rokonaihoz. A hátitáskáját akkor is ő cipelte, de az utazótáskát meghagyta nekem. Egy kisebb könyvtárat

és a fél ruhásszekrényét rámolta bele, amit nyilvánvalóan vissza is hozott.

Kézen fogtam a barátnőmet, és próbáltam arrébb húzni, távolabb az emberektől. Amikor úgy éreztem, már nem fognak minket elsodorni, ledobtam a táskát a lábamhoz.

– Szia – mondta, és szinte vibrált az izgatottságtól. – Levágattad a hajad!

Nem tudtam visszatartani a vigyorgást. Egy sasszem a csaj.

– Tetszik?

A kérdés hatására karcsú ujjak kezdtek matatni a szőkésbarna hajamban. Amikor beletúrt a megmaradt pár centis tincsekbe, gonosz mosolyra görbült a szája.

– Véget ért egy korszak?

Felnevettem.

– Igen.

– Miért hullámosak?

– Magától csinálja.

– Érdekes – mondta összevont szemöldökkel, mintha próbálna rájönni, mi a francért is lesz valakinek hullámos a haja. – Cuki. Olyan kisfiús.

– Inkább hallgass!

Átfogtam az arcát, hogy végre megcsókoljam. Virágillat kúszott az orromba, ami emlékeket idézett fel bennem. Amikor a legutóbb éreztem a parfümjét, akkor is a karomban tartottam, annyi különbséggel, hogy kettesben lehettünk.

Tényleg nagyon meg akartam csókolni, de elrántotta a fejét. Döbbsenten bámult mögém, lebiggyesztett szája egyértelművé tette, hogy nem tetszik neki az újabb meglepetés.

– Ugye rosszul látok? – kérdezte félelmetes hangszállal.

Tény, hogy nem volt időm figyelmeztetni Ákos jelenlétére. Vagy inkább az utolsó pillanatig reménykedtem benne, hogy megúszom ezt a szitot, de ehelyett bebuktam.

– Végre már – lépett oda hozzánk a plusz egy fő, mintha tök természetes lenne az ittléte.

Lilla nyakába hajtottam a fejem, és el akartam vészni azokban a lány, eperillatú tincsekben. Lilla még mindig sokkoltan ácsorgott, pedig ritkán áll el a szava. Nem így képzelte ezt a találkozást.

Én se.

– Szerintem húzzunk valamerre, mert gusztustalanul sok paraszt van itt – javasolta Ákos. – Tényleg itt akartok egymásnak esni?

Terveztem.

Ákos el is indult, de alig pár lépés után sürgetni kezdett, hogy haladjunk. Követtük az ünneprontót.

– Mit keres itt? – sziszegte Lilla, miközben a tömegben kerülgettük az embereket. A zajtól alig hallottam a hangját. – És hová nyalt ki magát ennyire? Valami lánynál volt?

– Nem. Buliban. Később elmondom, miért van itt.

– Jó – mormolta fintorogva.

A pályaudvar előtt beértük Ákost, aki a 4-6-ost szemelte ki magának. Lilla elsőként szállt fel a villamosra, aztán rögtön bedugta a vonaljegyét a kezelőbe, mert mindig félt, hogy ha bliccelni próbálna, lebukna. Ákosnak bérlete volt, és ezúttal én is elpazaroltam egy jegyet. Szó nélkül álltunk az egyik ajtó mellett, Ákos a telóját nyomkodta, én meg próbáltam rájönni, miért romlott el ez a nap.

Lilla direkt reggeli vonatot választott, mert a szülei késő délutánig dolgoznak. Tetszett a terv egyszerűsége: kimegyek elé, hazajövünk, aztán együtt töltjük a napot az üres házban.

Szép is lett volna.

Később buszra szálltunk, útközben továbbra sem beszélgettünk, mert Ákos még mindig kómázott, Lilla meg valószínűleg magában fortogott. Ha nem Ákosról lett volna szó, biztos, magasról tesz rá, hogy megzavartak minket, de mindenki tudja, hogy kettejüket összeengedni kockázatosabb, mint egy oroszlánviadal.

A hídon mentünk át éppen, amikor Lilla megkérdezte, hogy a nap hátralévő részében is számítson-e Ákos jelenlétére.

– Nem kell. Tegnap a *Zeróban* hagyta a kulcscsomóját, aztán elhúzott bulizni, reggel meg pofára esett, mert azt hitte, kizsebelték a klubban.

Lilla az ablak felé fordult, a homlokát az üvegnek támasztotta.

– Megérdemelte volna a hanyag disznó.

– Lepasszolom neki a cuccát, aztán hazamegy.

– Ez nálatok, fiúknál, valami betegség, hogy elhagyjátok a kulcsaitokat? – kérdezte.

– Mi van?

Előrángatta a trikó alól a nyakláncát, amin a kerítésen lévő lakat kulcsa lógott. Azt hittem, már túllépett ezen, így váratlanul ért a haragja.

– Azóta se találtad meg, mi?

– Nem – feleltem, de éreztem, hogy elő kell állnom valamivel. – De amúgy nem is terveztem, hogy leszedem onnan. Miért, te igen?

– Persze, hogy nem – háborodott fel.

– Akkor ezt megbeszéltük. Én is hosszú távra tervezek veled.

Megsimogattam a haját, mire a napsütést idéző mosoly is visszaköltözött az arcára.

– Utálok, hogy ennyivel leveszel a lábamról – panaszkodott.

Dehogy utálta, és ez nagyon bejött nekem.

Utazás közben alaposan szemügyre vettem, mert sokat barnult a nyáron, ami miatt a szeplői jobban látszódtak, és ettől az arca is megváltozott. Szívesen megszabadult volna tőlük, pedig ugyanúgy hozzátartoztak, mint a hajszíne vagy a zöld szeme. A körmeit a trikónál sötétebb pirosra festette, némelyikre apró köveket ragasztott. Az is tetszett.

Viszont amikor Ákosra nézett, az állát makacsul megfeszítette, mint általában, amikor mérges. Vagy amikor Kovács piszkálja mattekórán.

Zavarta, hogy ennyire bámulom, mert fészkelődni kezdett. Kínjában elővette a mobilját, hogy zenét hallgasson, bedugta a fülébe az egyik fülhallgatót, a másikat felém nyújtotta. Ha nem is egyezett az ízlésünk, alapvetően nincs gond Lilla zenéivel. Épp a *Prayer in C* szólt, aztán az Foyalstól az *Inhaler*.

Amikor megcsókoltam, Ákos a fejét rázta a túloldali ülésen.

– Nyilvános helyen vagyunk ám! – kiáltott át hozzánk úgy, hogy az egész busz hallja. A köcsög.

Lilla arcszíne vörösre váltott, mert jó néhányan felénk fordultak.

– Ha egyszer belezúg egy csajba, kamatostul fogja visszakapni – suttogetta a fülembe.

***

– Na, jó, most már elég – fakadt ki Lilla, amikor Ákos úgy tett, mintha még a házukba is be akarna nyomulni utána. – Nincs valami dolgod?

– Miért, mit terveztél, amibe belerondítottam? – cukkolta Ákos.

Lilla elvörösödött, és felfújta az arcát. Figyeltem, hogy közbe kell-e lépnem, de szokás szerint csak szívatták egymást.

– Kimondottan a tiszteletemre vettél be egy *megabunkó* tablet-tát? – kérdezte Lilla.

– Ez jól hangzik. Saját találmány?

– Nem.

– Akkor tuti, hogy tesztalany vagy. Fogalmam sincs, miért rühellsz, amikor olyan jó fej voltam veled egész tizedikben. Emlékszel?

Nem értettem, miről beszél, de Lilla arca megrándult, és inkább taktikát váltott. Levegőnek nézte Ákost, vagyis rám terhelte a teljes felelősséget, ami az ittlétével járt.

– Lepakolok, és írok anyuénak, hogy hazaértem – fordult felém. Hangosan nem mondta ki, de némán azt kérte, hogy a hivatalan vendég tűnjön el, mire végez.

Az én terveim közt se szerepelt a haverom semmilyen formában.

Lilla a kulcscsomóját csörgetve kinyitotta, aztán szélesre tárta a bejárati ajtót. Napok óta megint hőség volt, de az előszobából kellemes, hűvös levegő áradt ki az utcára.

Beléptem utána, hogy lerakjam az utazótáskát, miközben Ákos a küszöbről kukucskált befelé.

– Mit kerestél az állomáson? – kérdeztem, amikor kiléptem a házból.

– Hülyén jött volna ki, ha anyádhoz csöngetek be, amikor te pont nem vagy itthon. Amúgy is furán méreget mostanában.

– Ne foglalkozz velem!

– Ha te mondd... Te, ez a két ház tök ugyanolyan, mintha valami sablon alapján gyártották volna. Már mint, érted, leszámítva a hülye muskátlikat nálatok. Undorító, hogy szomszédok vagytok a barátnőddel.

Vágtam, hogy különösképp nem rajonganak egymásért Lillával, de azért mindig elviselték a másikat. Ma viszont Ákos hülyén viselkedett, és reméltem, hogy a másnaposság tehet róla.

– Ki kéne aludnod magad – javasoltam, mert jobbnak láttam nem belebonyolódni a témába.

A házunkban nem fogadott olyan jó hűvös, mint Lilláéknál. A hangokat követve a nappaliba mentem, anya éppen port törölt. Rejtély, hogy miért, mert két nappal ezelőtt száműzött minden poriszemet a házból, amikor nagytakarítást tartott.

– Szia, anya.

– Sziasztok! Lilla rendben megérkezett? – kérdezte rögtön, miközben egy rongyba törölgette a kezét.

– Igen.

– Akkor jó. Reggeliztek?

– Én nem kérek semmit, köszönöm – mondta Ákos.

Anya jól szemügyre vette, de elfojtotta a mondandóját. Onnan tudtam, mert ha valami zavarja, de nem mondja ki, akkor vesz egy nagy levegőt, majd elfelejti kifújni.

– Majd legközelebb.

Az emeleten értünk ki a hallótávolságból, amikor Ákos megjegyezte:

– Anyukád néha úgy néz rám, mintha örökbe akarna fogadni. Halálra rémít.

– Mondtam már, hogy ne foglalkozz velem! Én se szoktam.

A szobában rend fogadott, ami nem az én érdemem. Automatikusan végigpásztáztam a berendezést, hogy csekkoljam, anyám mihez nyúlt hozzá megint. Amióta tavaly rajtakaptam, hogy a holmim közt kutat, nem szívesen hagyok szabad prédának semmit.

Az eset után kicseréltem a zárat az íróasztalfiókban. Ha fel is tűnt neki, nem tette szóvá.

A bizonyítványom a tanévzáró óta az asztalon hevert a fémhálós ceruzatartó mellett. Legszívesebben bevágtam volna a szekrény aljába, de már csak azért is elől hagytam. Apa épp eleget rugdosott, hogy tanuljak, hát élvezze az eredményét, ha bejön ide. Egész jó átlagom lett, még Závada is megadta a négyest nyelvtanból, azt mondta, ösztönzőleg. Azóta se tudom, mire akart ezzel ösztönözni.

A kezembe vettem a másik bizonyítványt, amiben a kosárlabda-eredmények voltak. Nem nyitottam ki, túl sok probléma kapcsolódott hozzá, inkább visszaraktam az asztalra.

A polcon a tavalyi gyűrött spirálfüzetek tornyosultak egymásra fektetve, mellette a tizedikes tankönyvek, amiket még nem pakoltam el. Máris utáltam az iskolakezdés gondolatát.

Ákos észrevette a takarón hagyott kulcscsomóját, és rögtön zsebre is vágta.

– Szívesen – dűnnyögtem.

– Ez a húzzak haza megfelelője volt?

Nem feleltem.

– Akkor lelépek, úgysis hat nem fogadott hívásom van a nagynénémétől.

Megdumáltuk, hogy majd rám csörög, aztán kikísértem.

Semmi kedvem nem volt hozzá, mégis visszamentem a nappaliba, és szembenéztem a hazugságom következményeivel. Szoktam foglalkozni anya véleményével, még ha nem is értünk egyet. Miután meglátta mellettem Ákost, de még mielőtt kimondta volna, hogy „sziasztok”, anya agyában egy vaskos szótárnyi gondolat futott át.

– Igen? – kérdeztem tőle.

Anya kinyitotta a hátsó kertre néző ablakot, amin csak még melegebb levegő ömlött be. A függönnyel babrált, az anyag alját húzgálta.

– Ákosnak több időt kellene otthon töltenie.

Ez nem lehet igaz. Anya képes hatmilliószor felemlegetni valamit, de mi a francért? Ezt megbeszéltük már, igazán leszállhatna a témáról.

– Most megyek, még alig beszéltem Lillával.

– Aggódok érte – állított meg anya lágy hangja. Még mindig Ákosnál tartott.

Megmarkoltam a kanapé karfáját; sosem tehetem meg, hogy nem hallgatom végig az anyámat, mert rosszabb lesz utána.

– Olyan rendes, tehetséges fiú, de tönkreteszi magát. Két család közt ingázik, kimarad éjszaka, veled tölti a szabadidejét, és még külföldre is jár. Ez egy felnőtt embernek is sok elfoglaltság.

Utáltam magyarázkodni, pláne arról, hogy a barátaim mit miért tesznek, és anya ellen néha úgy tudok védekezni, ha meg se szó-lalok.

– Értem – sóhajtott, és ezzel beismerte, hogy győztem. – Menj csak!

– Szia – búcsúztam, és már húztam is el a veszélyzónából.

***

Lilláéknál az emeletre mentem, hogy megkeressem a hosszú combú lányt. A fürdőszobából vízcsobogás hallatszott ki, és eljátszottam a gondolattal, mit szólna hozzá, ha benyitnék.

Pár kegyetlenül hosszú pillanat múlva a süllyesztőbe került az ötlet, inkább a szobájában vártam meg.

Rosszul aludtam és keveset, ami fárasztó párosítás. Naná, hogy a macska is ilyenkor szúr ki magának, rátelepedett a mellkasomra, és dorombolni kezdett. Simogatni kezdtem a kövér döögöt, és közben azt tervezgettem, mihez kezdjünk magunkkal.

Amikor Lilla telefonja a közelemben elkezdett rezegni, nem bírtam ki, odanyúltam, hogy megnézzem, ki keresi.

Kristóf.

Ákos sztorija után azt hittem, délutánig ki sem mászik az ágyból, de tévedtem már máskor is.

Visszatettem a telót, de Kristóf kitaróan csörgette, aztán kábé egy perc múlva újrahívta. Harmadjára nekem volt kapásom.

– Mi a pálya? – kérdeztem tőle.

– Tudsz valamit Vörösről? Ma jött haza, nem?

– De, már itthon van.

– Miért nem veszi fel a telefont?

– Tusol.

Szünet.

– És te?

– Én nem.

Hirtelen nevetni kezdett.

– Együtt érzek.

Megint szünet. Most hosszabb.

– Figyelj már, Lilla apja szokott veled szemétkedni? – kérdezte.

– Nem. Rendben van a fazon – feleltem, de azért eszembe jutott pár húzása. – Néha poén, ahogy játssza a keményet, de ennyi.

– Mázlista. Mondd már meg Vörösnek, hogy kerestem, jó?

– Látni fogja. Figyelj, minden oké?

– Mondjuk – felelte, aztán kinyomta.

Meg se lepődtem a kérdésen Lilla apjáról. Semmilyen hülye kérdésen sem lepődöm meg egy sráctól, aki tükröket zúz, és éltanuló lányokkal alszik.

Pár perc múlva Lilla farmerszoknyában és egy citromsárga trikóban bukkan fel, a haját kontyba fogta, csak pár tincs szabadult ki belőle, amitől még szexibb lett.

– Máris visszaértél? – kérdezte, és lehuppant mellém. Elhessegette a macskát a közelünkből, hogy ne legyen útban.

Odahajoltam hozzá, a kezembe fogtam az arcát, és megcsókoltam a puha száját. Hetek óta nem érintettem így, szerintem elvonási tüneteim lettek.

Lilla a derekam köré fonta a kezét, és még közelebb húzódott hozzám. A testünk összesimult, és valami hihetetlen módon összeillett.

Imádtam hallani az elakadó lélegzetét, amint hozzártem, aztán pedig az elégedett sóhajtást, amiért megkapta, amit akart.

– Hiányoztál – duruzsolta.

– Te is nekem.

Az orrommal megcirógattam a nyakát, ahol még nedves maradt a bőre a zuhanyozás után.

– Te aztán tudod, hogyan kell üdvözölni valakit – mondta olyan hangon, mintha dorombolna.

Elnézegettem a karcsú nyakát, majd beleakasztottam két ujjam a trikó pántjába. Nem akartam elengedni, szükségem volt a közelségére, de Lilla finoman eltolt magától.

– Farkaséhes vagyok. Kecskeméttől Budapestig szalámis-paprikás szendvics illata terjengett az egész kabinban. Egy anyuka félóránként adogatta a gyerekeinek a zsömléket, én meg nem vittem kaját.

– Akkor együnk!

A konyhába érve felültem az egyik bárszékre, míg Lilla azon tanakodott, mi legyen a menü. Egyelőre a szalámis-paprikás szendvics vetélkedett az új versenyzővel, a rántottával.

– Olyan fura, mintha nem is itthon lennék – panaszkodott. A hűtőnek. – Veled nem volt még így nyaralás után?

– De.

– Utálatos érzés. Remélem, holnap már nem úgy ébredek fel, hogy idegennek érzem a saját szobámat. Szeretek itt lakni.

Lilla kibújt a hűtőajtó mögül, és rám nézett. A szája szélét rágcsálta, és szerintem nem is tudta, mennyire jól áll neki.

Visszadobta a paprikát meg a szalámit a hűtőbe, aztán becsapta az ajtót.

– Már a vonaton beteltem az illatával – magyarázta. – Inkább pirítóst szeretnék vajkrémmel. Jó lesz?

Nekem aztán teljesen mindegy volt. Bólintottam.

– Te szeretsz itt lakni? – kérdezte, és nagyon figyelte az arcomat.

Nem tudtam, mire megy ki ez a kérdezz-felelek, de elégedetten vigyorogtam.

– Jó kis környék, látnád a szomszéd csajt! Mindig arról fantáziálok, hogy bikiniben locsolgatja a virágokat, de utál kertészkedni.

Erre azért hozzám vágta a vajkrémes dobozt.

– Fogalmam sincs, miért szeretem benned, hogy ilyen mocskos dolgokat fantáziálsz rólam.

– A viráglocsolás mocskosnak számít?

– Ahogy te mondod? Naná!

Bedobott két szelet kenyeret a pirítóba, aztán nekidőlt a pultnak, és várta, hogy elkészüljön.

– Reggeli után elmehetnénk mászkálni – javasolta, aztán tányér-ra tett elém egy szelet megpirult kenyeret. – Mintha be lennék zárva a négy fal közé. Kell a nyüzsgés, hogy felvegyem az itteni ritmust.

– Merre menjünk?

– Mindegy, embereket akarok látni. Legalább letesztellek, hogy tényleg két lábon járó GPS vagy-e.

Nem rémlett, mikor beszéltünk erről. Szerintem sosem hivatkoztam így magamra.

– Igen? – kérdeztem értetlenül.

– Anyukád mondta egyszer, hogy jobban ismered a várost, mint ők, és ha kocsival mentek valahová, te vagy a navigátor.

– Akkor biztos kitalálok valamit – ígértem sejtelmesen.

Felragyogott az arca, és ilyen lelkes maradt reggelizés közben is.

***

A Ferenciek terén szálltunk le a buszról. Az erős napsütés miatt Lilla a feje búbjáról a szemére tolta a napszemüveget.

– Na és most?

Mutattam az utat. A híd lába melletti térre vittem, tudtam, hogy az tetszeni fog neki.

– Nem is emlékszem, mikor jártam itt utoljára – mondta forogólódva. Szemközt a kilátást csodálta, a Dunát és a Gellért-hegyet, és még fényképezett is. Egészen addig érdekelte is, hogy új háttérképet készítsen a Facebookra, amíg ki nem szúrta a fagyis bódét. Már abból, ahogy felcsillant a szeme, tudtam, mi következik.

– Fagyil! – kiáltott fel, és már húzott is oda. Örökmozgó barátnőt választottam, aki nem bírt leállni.

Átverekedtük magunkat a ténfergő turisták között, és fagyizás közben Lilla nekikezdett mesélni. Aztán csak mesélt, mesélt, mesélt... Mindent, ami eszébe jutott az elmúlt három hétből. Vagyis jó sok mindent. A korzón sétálva folyton megálltunk, mert előkerezett a mobiljából egy újabb fotót, amit meg akart mutatni.

Gyanús volt, hogy cenzúrázta a pasis sztorikat, vagy... *cenzúrázta*. Nincs másik lehetőség. Kétlem, hogy ha beállított valahová, akkor valamelyik csíra ne mozdult volna rá. Pedig reggel megbeszéltem magammal, hogy jófiú leszek, és nem balhézok, de egyre nehezebben fogtam vissza magam.

– Hányan akartak felszedni az unokatesód haverjai közül? – kérdeztem.

Lilla a füle mögé simított egy hajtincset, amit a szél az arcába fúj. A nagy, zöld szemével és azokkal a szeplőkkel olyan ártatlannak látszott, amilyen szerintem sosem volt.

– Ne legyél féltékeny – kérte.

Ez nem volt válasz.

– Mondj egy számot!

– Mire jó az?

Hangulatgyilkossá váltam, de leszartam. Mielőtt júliusban lelépett, úgy harangozta be azt a három hét távollétet, mintha fesztiválozni menne a jó fej spanjaival, de tőlem meg azt várta, hogy legyek nyugodt, mintha egy zárdába vonulna be.

El van tévedve, ha azt hitte, hogy ez így működik.

– Miért nem bízol bennem? – kérdezte.

– Ilyet nem állítottam.

Megálltam egy fa mellett, a levelek susogtak a fejünk felett. Lilla mélyen hallgatott.

– Bízom benned, elhiszed? Másokban nem bízom. Nem akarom, hogy bepróbálkozzanak, mert egyszerűen *hozzám tartozol*.

Megenyhült, és ellazította a vállát, de még mindig nem szólalt meg.

– Akkor elmeséled?

– Az egyik lány pasija rám mozdult, amiből oltári balhé lett, és a csaj engem vett elő. Tegnapelőtt történt, és remélhetőleg úgysem találkozom a lánnyal soha többé. Az uncsitesóm semleges akart maradni, ami nem volt igazságos, ezért búcsú nélkül jöttem el.

Amennyire emlékszem, elég jó viszonyban volt az unokatestvérével, de nem bírtam erre a vonalra koncentrálni.

– Mit csinált a tag?

– Téged csak ez érdekel?

Kérdezne meg bármilyen pasit ebben a szituban, ugyanez érdekelné.

– Tiltott helyre vándorolt a keze.

Én erőltettem, úgyhogy el is kellett viselnem az érzést, ami a bejelentést kísérte. Mintha bemosnak volna egyet. A francba, valami ilyesmitől félttem már az indulása napján is.

– Kinyírtad?

– Hülye vagy te? Hogy aztán a bíróság megállapítsa, hogy az áldozat ember volt? Közben meg egy csótány, aki csalta a barátnőjét? Nem ért annyit.

Elnézett mellettem a hajók irányába, de nem hiszem, hogy igazán látta is őket. Valami még hiányzott a történet végéről. Mondjuk a happy end, amikor a rosszfiú a vérző orrát törölgeti, mert az nem maradhat büntetlenül, ha rámászik más barátnőjére.

– Van tovább is?

– Először meglepődtem, de mire észbe kaptam, betoppant a barátnő. A konyhában voltunk, a srác meg kapkodni kezdett, levert egy bögrét, és amikor reflexből utánanyúlt, kiesett az ingzsebéből a mobilja. A telónak a kijelzője tört el, annak a javításáért meg lassan kap egy új telefont, szóval azért is én lettem a hibás. Ki akarta fizeteni velem.

– Ez most valami hülye vicc, ugye? – Alig bírtam beszélni a düh-től. Szerencséje, hogy nem voltam ott, mert akkor meglett volna az a happy end.

– Sajnos nem vicc. De most, hogy elmondtam, túlléphetünk rajta? Nem kellünk ide hárman.

Ez jogos érv volt, aminek engednem kellett. Majd később ügyis előveszem a sztorit, mert annál jobban pipa voltam, csak nem hagytam, hogy látsszon rajtam.

– Gyere – hívtam, és magamhoz húztam, így sétáltunk tovább.

– Milyen lett a *Zero*? – kérdezte a pólómba mormolva a szavakat. A kezem még mindig a derekán pihent, és igyekeztem nem azon kattogni, ki más érintette meg őt nemrég.

– Modernebb. Új a bútor, a padlólap, az étkezéslet... Mindenki el volt ájulva a graffitiktől, amiket Gréta csinált – meséltem, pedig ismerte a részleteket, még képeket is küldtünk neki. Gréta telepín-gálta a falakat paradicsommal, olajbogyóval meg pizzával, és vala-hogy jól néz ki.

– Valamelyik nap megnézném élőben.

Ennyiben maradtunk, ezután két teljes hétig jártuk a várost ket-tesben.

2. FEJEZET

SZEPTEMBER, AMIKOR NEHÉZ AZ ISKOLATÁSKA

Lilla

– JESSZUSOM, TÉGED AZTÁN RENDESEN KIKÉSZÍTETT A SULIKEZDÉS
– nevetett ki Jázmin, amikor meglátott.

Flóra, Jázmin és Kristóf a gimi főbejáratától legtávolabb eső padoknál bandáztak. A Duna-parti előtt egy csini parkot alakítottak ki rengeteg paddal, virágágyással meg bokrokkal, és először alig vettem észre őket, mert olyan messze cuccoltak le. Korábban a végzősök használták ezt az „öblöt”, ahová félkör alakban rakosgatták az egyszemélyes padokat.

Feltoltam a fejemre a napszemüveget, és végignéztem a társaságon. Mindenki rajtam röhögött, és valószínűleg volt is rá okuk. Egy zombi, amelyik most ásta ki magát a hideg föld mélyéről, frissebbnek tűnt volna nálam.

– Állva el tudnék aludni – közöltem. – Éjjel nem bírtam.

– Innen ne is folytasd! – nehezedett egy súlyos kéz a vállamra, meg is rogytam alatta. – Szerintem senkit sem izgatnak a perverz részletek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Márk volt a szemtelen hozzászóló, aki a hátam mögül bukkant elő egy különösen idegesítő vigyorral az arcán. Persze lángba borult az arcom, szóval a lealázásom célt ért.

– Barom.

Márk felnevetett, és levágta magát a Kristóf melletti padra. Még mindig engem méregetett, de a szavak, amikkel visszavághattam volna, elköltöztek a kontinens túlsó felére.

Márk lazán ült, az egyik lábát keresztben feltette a térdére, és a combján dobolt. Nála az évnýtő sem érdemel annál többet, mint hogy bő, fehér pólót húzzon meg sötét nadrágot sportszukával. A haját a nyáron hagyta megnőni, de így sem lehetett hosszabb, mint három centi. Tavaly állandóan brutálisan rövidre nyíratta, nem is látszódott rendesen, milyen árnyalatú. Most igen. Gesztenyebarna. A szeme pedig kevés tejjel kevert étcsokoládé.

Kristóf is vigyorgott. Ő nem növesztette tovább a haját, de azért a szőke tincsek hátul leértek a nyakszirtjéig. Elöl most is rövidebb volt, épp csak a szemébe lógtak. Talán Kristóf nyúlt a legtöbbet, amióta ismerem, ő az a magas és vékony párosítás, pedig tudom, hogy igyekszik némi izmot is magára szedni. Ami rejtélyes módon el is tűnik róla, mert ahogy elnéztem a rövid ujjú ingben a bicepszét, nem volt egy kimondott erőcsávó...

Pár hónapja még úgy tűnt, Jázminnal örök harag lesz az idei évre a programjuk, de most kulturáltan elvoltak egymás társaságában. Jázmin tavaly lazított valamicskét a szigorú, doktornős imidzsén és főként a ruhatárán. Az évnýtóra vékony szárú fekete farmert, fehér balerinacipőt és fehér blúzt vett fel. Szemüveg helyett kontaktlencsét viselt, és a vállig érő világosszőke haját is kibontva hagyta. Elég halvány bőre van, ezért nem igazán barnul le a nyáron. Állítása szerint inkább leég, de színe nem lesz a napozás után sem. Ez látszott is.